

Amy Soln pratarė | 9

Žanga. Ar jis tikrai tau patinka? | 17

1 dalis. SEKSAS

1. Juk jis tau nepatinka, bet vis tiek su juo permiegojai | 23
2. Juk jis tau nepatinka, bet pamanei, kad galėtum mėgautis seksu, kaip būdinga vyrui | 35
3. Juk jis tau nepatinka, bet tai nesutrukdė jam mėgautis seksu, kaip būdinga vyrui | 45
4. Ką renkiesi? I komplektas | 55

2 dalis. **RINKA**

5. Juk jis tau nepatinka, bet kol kas su juo susitikinėji | 67
6. Juk jis tau nepatinka, bet gerų vyrų neliko | 77
7. Juk jis tau nepatinka, bet visos draugės jau kuria šeimas | 87
8. Ką renkiesi? II komplektas | 101

3 dalis. **RUTINA**

9. Juk jis tau nepatinka, bet įtraukė niūri laikinų pažinčių rutina | 111
10. Juk jis tau nepatinka, bet tau reikėjo, kad jam patiktum | 123
11. Juk jis (arba bet kuris kitas) tau nepatinka, todėl praradai viltį rasti meilę | 135
12. Narvas | 147

Pabaiga. Skambina batus su kutais avintis vyriškis. Arba: kaip aš ištekėjau (lano žmonos Lisos Rubisch pasakojimas) | 147

Padėka | 157

Sėdėjau viename iš Bruklino rajono barų ir laukiau vaikino. Susitikinėjome apie dvi savaites, bet ši draugystė buvo iš tokių, kurios vienam iš partnerių atneša tik širdgėlą. Jis pasakė, kad kurią valandą užsuks, o aš pasakiau, kad būsiu devintą. Be penkiolikos vienuoliktą gurkšnojau degtinę su toniku ir liejau savo nerimą barmenei, vis labiau liūsdama. Gal jis nesakė, kad tikrai užsuks. Gal sakė, kad *galbūt* užsuks, o tai visai ne tas pat, kas *turbūt*. Gal jis sakė, kad užsuks vėlai vakare, o ne ankstyvą vakarą, tad galėčiau nė nesinervinti. Bet aš juk ne kurčia ir ne kvaila, aiškiai prisimenu, kad jis pasakė: „Aš tikrai užsuksiu po darbo.“ Kartais jis ilgai dirbdavo, bet ne *taip* ilgai. O jeigu ir *dirbo* ilgai, turėjo paskambinti.

Vis griebdavau nuo baro telefoną ir žiūrėjau, ar kaip nors stebuklingai nenusispaudęs mygtukas garsui nutildyti. Kartais pavykdavo susilaikyti; tada pasižadėdavau daugiau jo nebeimti, bet po kelių minučių neiškentusi vėl tikrindavau, lyg įkyrių minčių persekiujama neurotikė, mananti, kad pamiršo užrakinti duris. Tarsi to būtų negana, kas penkiolika minučių jungdavausi prie namų telefono, kad patikrinčiau, ar laukiamas vaikiną neskambino perspėti, kad neateis, nors žinojau, kad turi mano mobiliojo telefono numerį.

Nė nešovė mintis išeiti – nei pusę dešimtos, nei netgi pusę vienuoliktos. Mintys sukosi tik apie tai, kad jis žadėjo ateiti, tad turiau laukti, kol pasirodys.

Po kurio laiko supratau, kad mane stebi šalia sėdintis lieknas vyresnio amžiaus vyras pavargusiomis akimis.

– Ar ko nors lauki? – galiausiai pratarė.

– Aha, – atsakiau. – Turiu susitikti su vaikinu. Sakė, kad užsuks. Suprantu, atrodau kaip tikra idiotė, bet jis man tikrai patinka.

– Esi tokia graži, – pasakė papurčęs galvą, – ir atrodai protinga. Kodėl taip su savimi elgiesi? Jeigu jis nemano ateiti, esi jam akivaizdžiai per gera. Kodėl švaistai laiką?

Linktelėjau susimąščiusi ir padariau tai, ką daro visos merginos, pritrenktos tokios rimtos ir taiklios pastabos: užsisakiau dar vieną stiklą degtinės su toniku ir išėjau į lauką pažiūrėti, ar jis neateina.

Būtų ne taip skaudu, jei tikrai galėčiau pasakyti, kad tai pirmas kartas, kai dėl niekam verto vyruko elgiuosi kaip kvailė. Bet, nors ir liūdna pripažinti, nuo tada, kai man suėjo dvidešimt, bent kelios dešimtys vaikinų yra privertę mane kankintis, nervintis, skambinti, neskambinti, palūžti ir guostis draugėms. Vienas paskambino iš telefono automato, kažkur dingo ir vėl paskambino tik *po penkių dienų*. Kino režisierius *pusantrų valandos* skundėsi nesėkminga karjera ir visai nieko nepaklausė apie mane. Aktorius išėjo po aistringos nakties pasakęs, kad negali drauge papusryčiauti, nes turi pakabinti lentynas. Ar buvau dėkinga bent vienam tų vyrų, tiesiai šviesiai

parodžiusių, kad tarp mūsų viskas baigta? Atvirksčiai. Stengdamasi juos suprasti, išties savaitės telefonu aptardavau su draugėmis įvairias dingstis, kodėl jie neatėjo į pasimatymą, ir vyliausi dar susitikti: gal pametė mano telefono numerį, gal prarado savo telefoną, gal išvyko iš miesto, gal išgyvena emociškai sunkų laikotarpį, gal baigia draugystę su buvusiu mergina, gal dar nėra atsigavęs po patirtų skrybių, gal neveikia jo metro linija, gal jis išties labai užsiėmęs darbe arba gal jį partrenkė sunkvežimis.

Vienas tikrai man patikęs vyrukas, keistas dokumentinių filmų kūrėjas Danas, tris savaitės nedavė žinios po, mano manymu, nuostabaus pirmo pasimatymo. Kai jau ketinau visam laikui liautis ieškoti pažinčių, paskambino jo draugas ir pasakė, kad jam vėžys ir jis gydomsi lignoninėje. Užuoat nuliūdusi, pajutau palengvėjimą: po pažinčių su keliomis dešimtimis vaikinų, neturėjusių pasiteisinimo, kodėl nesusitinkame, galiausiai sutikau tą, kuris turėjo tam priežastį!

Siaubingiausia, kad šios nutrūkstančios pažintys sukūrė iliuziją, jog turiu daug gerbėjų. Nebuvau nenormali neurasteniška tėvui paklūstanti žydaitė, kuriai reikėtų ne vienerių metų, kad išmoktų nešvaistyti laiko su prieštaringų emocijų valdomais vyrais. Visos mano draugės yra tai patyrusios. Kai neskambindavau kam nors pasiskųsti, kad vaikinai netikėtai išvyko ir negrįžo, guosdavau draugę – vyrukas, su kuriuo ji susitikinėjo, paprašė jį palikti, kai jiedu permiegojo, arba kitą draugę – po romantiško savaitgalio užmiestyje ji iš vaikino nesulaukė nė žodžio, arba dar kitą draugę – ta negalėjo užmigti dėl metro sutikto vyriškio: jis tvirtino ją mylės, bet nenorėjo monogaminų santykių. Palyginti su kai kuriais jas palikusiais vyrais, *manieji* atrodo gana padoriai.

Per vakarėlius ir darbe kalbėdama su vis daugiau moterų pastebėjau, kad tai – tarsi epidemija. Atrodė, kad daugybė išsilavinusių, veiklių, ambicingų ir protingų moterų švaistė laiką vyrams, kurie su jomis elgėsi baisiai. Buvome praeito amžiaus aštuntojo dešimtmečio feminisčių dukterys, manančios, kad „moters be vyrų – kaip žuvis be

dviračių**“, tačiau vis tiek tarsi mokinukės džiūvome dėl tokių, kurie buvo neverti antro pasimatymo. Kas gi nutiko?

Apie tai vis galvojau paskutinius kelerius metus, kol galiausiai susipažinau su vyriškiu, už kurio ir ištekėjau, nes iš pat pradžių su manimi elgėsi pagarbiai. Kai mano gyvenimas pasikeitė, pasidomėjau ir draugėmis. Kai kurios susipažino su nuostabiais žmonėmis, o kitos vis dar tuščiai leidžia laiką, nerimaudamos dėl to, ar turės palikuonių, ir bijodamos, kad niekada nesutiks to, už kurio galėtų ištekėti.

Nežinau, ką kaltinti dėl to meto nepaaiškinamo lyčių tarpusavio santykio, nesusikalbėjimo, apgaudinėjimo, šiuurkštus ir moteris žeminančio vyrų elgesio (ir, pripažinkime, vyrus žeminančio moterų elgesio). Galbūt to priežastis iširusios šeimos arba klaidingas auklėjimas, arba biologinis laikrodis, verčiantis moteris taip trokšti partnerio, kad jos net nepaiso esminių jo trūkumų, arba aklas atsitiktinio sekso garbinimas praeito amžiaus paskutiniame dešimtmetyje, sudaręs klaidingą nuomonę, kad moterys neturi jausmų, arba sėkminga moterų karjera, kai jos ėmė manyti, kad vyrą gali pasiekti taip pat atkakliai kaip rezultatų darbe. Įtakos galėjo turėti visi šie dalykai arba nė vienas. Kol kas nors ras paaiškinimą, mūsų jau nebus.

Taigi, manau, pats laikas atkreipti dėmesį ne į ligą, bet į gydymą. Gydymas paprastas, senovinis, visais atvejais veiksmingas, tik, keista, dar sunkiai suprantamas. Jį rasti gali būti taip pat sunku, kaip skiepus nuo gripo, bet radus savijauta pagerėja beveik iškart. Kas šis stebulingas priešnuodis?

Išdidumas.

Žinoma, išdidumas – tai ne vaikas, su kuriuo gali pasirodyti vakarėliuose ir jausti pavydžius moterų žvilgsnius. Už išdidumo neištekėsi ir neturėsi su juo vaikų. Su išdidumu negali užsiimti oraliniu

---

* Feminisčių devizas (*A woman without a man is like a fish without a bicycle.*), komiškai išreiškiantis požiūrį, kad moterys puikiai gali gyventi ir be vyrų. (Čia ir toliau vert. ir red. pastabos.)

seksu arba seksu internetu. Bet išdidumas gali padėti patirti orgazmą, o tai neabejotinai praskaidrintų nuotaiką.

Jei būčiau išėjusi iš to baro pusę dešimtos ir parėjusi namo ne su vyriškiu, o bent išsaugojusi išdidumą, būčiau galėjusi jau kitą dieną baigti pažintį su savo nepasirodžiusiu gerbėju. Būčiau išvengusi kelių savaitių kančių, sutrukdžiusių susitikti su daugybe puikių vaikinių. Grįžusi namo tą vakarą galbūt būčiau galėjusi paskaityti knygą, pasilepinti vonioje arba pažiūrėti filmą ar net paverkti atsigulusi lovoje, bet visa tai būčiau dariusi nepažeisdama savo orumo.

Kai galiausiai išėjau iš to baro pusę dvyliktos ir nuliūdusi, prislėgta svirduliuavau namo, liūdna man buvo ne dėl to, kad jis neatėjo, o kad dvi su puse valandos jo laukiau. Ir nesupratau, kad nuo tam tikro momento neberūpėjo, ar jis ateis, nes vis tiek jau *buvo viską sugadinęs*. Kai kitą kartą pamačiau jį, suvokiau, kad šis atsitiktinis mūsų susitikimas manęs visai nenudžiugino, nes svajonė, kurią turėjau mudviem, buvo mirusi. Supratau, kad jis nė neketino atnaujinti draugystės ir kad bare nepasirodė dėl tų pačių dalykų, kuriuos buvau pastebėjusi jį darant netinkamai per tas kelias savaites, kai susitikinėjome.

Po nuostabaus pirmo pasimatymo jis pasakė, kad paskambins kitą dieną, bet nepaskambino. Jis taip išsisukinėjo nuo fizinio artumo, kad buvo neaišku, ar jį apskritai domina moterys. Jis vis skundėsi savo darbu, bet visai nesidomėjo manuoju. Jis pakvietė mane kartu praleisti savaitgalį, bet paprašė, kad išnuomočiau automobilį, paimčiau jį po darbo, ir pasiūlė pasidalyti visas išlaidas. Tačiau nenorėjau nagrinėti tokio jo elgesio, nes bijojau savaip suprasti, ką tai galėtų reikšti, t. y. kad mums nelemta būti kartu. Bijojau atšaukti vestuvių planuotoją, kurią mintyse jau buvau užsisakiusi.

Moterims sunku suvokti, kad išdidumas būtinas, kitaip dažnai tektų pripažinti, jog kai kurių dalykų neturėtų būti, o tą padaryti gali būti sunku, nes liūdina ir verčia pasijusti vieniša. Bet *liūdesys praeina*. Iš visų abejojančių, neryžtingų rokerių, rašytojų ir menininkų, su kuriais susitikinėjau po dvidešimtojo gimtadienio, galėjau tik

pasijuokti pasibaigus draugystei. Laikotarpis, kai neturėdavau jokių santykių, niekada netrukdamo ilgai.

Ši knyga padės atrasti išdidumą ir juo pasinaudoti sprendžiant širdies reikalus. Kitaip nei kitose knygose, čia nėra stebuklingų formulių, nesistengiama įtikinti, kad viskas priklauso nuo vyriškos lyties. Ianas Kerneris yra vienas iš tų retai pasitaikančių vyrų, kuris tikrai myli moteris ir nori joms padėti (patikėkit, nes jis parašė knygą, kaip teikti oralinį seksą moterims). Knyga *Siek meilės, kurios esi verta* yra išmintingas ir labai linksmas vadovas, skatinantis išsijudinti ir leistis į kelionę, kad pagaliau sutiktum tą, kuris tave mylės ir gražiai su tavimi elgsis. Tavo žmogus kažkur yra, tik turi žinoti, kaip jį rasti. Kartą mano draugė pasakė: „Trečiasis gyvenimo dešimtmetis yra laikas, kai suvoki, ko nori, o ketvirtasis – kai suvoki, kaip tą pasiekti.“ Kai *tik* tai atsitinka, svarbu apsvarstyti, ko nori ir ko *nenori*, kad būtų laiminga. Reikia liautis lūkuriuoti. Ianas pateikia moterims būdingas situacijas ir išnarsto jas po kaulėlių. Kartu paaiškina, kaip atsikratyti įpročių, dėl kurių visą laiką jauteisi nelaiminga.

Ši knyga nėra rekomendacijų rinkinys, patariantis laikytis tam tikrų taisyklių, joje neteigiama, kad visi vyrai vienodi, ji neįpareigoja priimti skelbiamą tiesą ir atitinkamai elgtis. Joje daugiau išminties, subtilumo ir sprendžiama daugiau problemų. Joje rašoma, kaip paisyti savo poreikių ir atpažinti, kada jie netenkinami – seksualiai arba emociškai. Ianas nėra atsitiktinio sekso priešininkas, bet pataria: jeigu jau tam ryžais, tai bent patirk įspūdingų orgazmų. Nėra nieko blogiau, kaip seksualiai nelygiavertis vienos nakties romanai su girtu vos pažįstamu partneriu. Kai atsibudus ryte liežuvis atrodo tarsi skuduras, kai svarstai, koks jo vardas, ir prisimeni, kad net nepatyrei orgazmo. Kokia atsitiktinio sekso prasmė, jei to sekso kaip ir nebuvo?

Taip pat koks tikslas susitikinėti su tuo, su kuriuo nesijauti gerai? Kam gadinti gyvenimą, kai galima rinktis geresnius dalykus? Juk nedirbtum nekenčiamo darbo, nepalaikytum bereikšmės draugystės, tad kodėl taikai kitokius kriterijus santykiams su vyrais?

Po kelių mėnesių, kai bare nepasirodžiusiam vyrui pasakiau, kad nebenoriu jo daugiau matyti, jis paskambino man į mobilųjį telefoną. Buvau užklupta netikėtai, bet atsiliepiu.

– Norėjau tiesiog atsiprašyti dėl to nevykusio vakaro, – pratarė jis. – Netinkamai pasielgiau. Turėjau daug darbo ir...

Jis kalbėjo, o aš purčiau galvą. Jis vis dar dėstė savo reikalus, net dabar. Jam reikėjo užuojautos dėl emocinių išgyvenimų net po to, kai išsiskyrėme.

– Nieko tokio, – pertraukiau jį. – To tiesiog neturėjo būti. Aš nepykstu. Linkiu sėkmės!

Ir tikrai tą turėjau mintyse.

Išjungiau pokalbį ir padariau tai, kas užtruko tik sekundę, bet padėjo pasijusti geriau nei jaučiausi kelis paskutinius mėnesius: ištryniau jo telefono numerį.

Vyrai yra niekšai. Mes nepaskambiname, kai pažadame. Mes meluojame. Mes apgaudinėjame žmonas ir drauges. Mes nenuleidžiame tualetto dangčio. Kad galėtume tvarkyti savo gyvenimą, vadovaujamės įvairiomis elgesio klišėmis, kurias aiškiai išdėsto šiuolaikiniai pažinčių vadovai. Taip, kai kurie vyrai yra niekšai. Bet juk žinai tai, nes su mumis susitikinėji. Juk esi pakankamai sumani ir gali suprasti: jei vaikiną nepaskambina, vadinasi, jam nepatinka.

Bet užuot pasielgusi protingai, paklūsti jo sąlygoms. O kas galėtų tave kaltinti? Jei renkiesi prastas pažintis, viltys rasti meilę tikrai mažėja. Mėgini prisiderinti žvelgdama realistiškai ir pragmatiškai. Stengiesi pasitenkinti esama padėtimi. Supranti, kad varlės nevirsta princais, todėl nusižemini tiek, kad sunku atskirti vieną nuo kito. Galbūt

nusižemini dėl seniai senamadišku tapusio seksualinio potraukio, socialinio spaudimo (drauge manydama, kad gerų vyrų nebeliko) arba tiesiog dėl nuolat nuviliančių pažinčių ir gal net nesuvoki, kad save menkini. Turbūt nepagalvoji, kad taip elgiesi ne todėl, kad jam galbūt nepatinki, – *tiesa ta, kad pirmiausia jis tau nepatinka*. Būk atvira. Susitikinėji su juo, kol lauki geresnio. Jis nėra toks puikus, kad norėtum tęsti draugystę, bet tai geriau nei nieko. O gal jis visai neblogas?

Pasitenkinai esama padėtimi ir įklimpai. Ši knyga padės išsikapstyti.

Kodėl tą išmanau? Na, pirmiausia, esu vyras, todėl tikrai galiu rašyti apie vyrų trūkumus (turiu tik pasižiūrėti į veidrodį). Be to, kad mano chromosomos kitokios išvaizdos, dar esu seksologas ir kasdien su moterimis (ir vyrais) kalbu apie jų erotinius ir romantiškus reikalus. Per paskutinius kelerius praktikos metus mane labiausiai apstulbino ne tai, kad moterys neperpranta labai aiškiai vyrų siunčiamų signalų, jog jie jomis nesidomi, bet tai, kad jos pasirenka miegoti ir susitikinėti su vyrais, kurie joms nėra nepatinka, ir galiausiai juos dar įsimyli.

Štai „elegantiškos merginos juoda suknele“ atvejis.

Praeitą rudenį Žemutiniame Manhatane dalyvavau susitikime su vienišais žmonėmis. Ir štai norėdama užduoti klausimą prabilo stulbinamos išvaizdos trisdešimt vienerių metų blondinė – aukšta, simpatiška, gražaus sudėjimo, savimi pasitikinti moteris:

– Man taip nusibodo. Aš noriu užmegzti santykius, bet susitikinėju su vaikinais panašiai, kaip rodoma filme *Viengungis*. Pašamoneje suprantu, kad dėl kiekvieno varžosi ne viena puiki moteris, *ir jie žino, kad mes tai žinome*, o šiomis dienomis laukti trečio pasimatymo dėl pasimėgavimo seksu yra visai neįprasta, todėl mezgu intymius santykius ir stebiuosi, kodėl vyras pasitraukia, taip pat...

Tuomet vyrukas iš auditorijos šūktelėjo:

– Gal tu jam nepatinki, – šiais žodžiais jis atkartotojo pavadinimą knygos, kuri buvo visuose bestselerių sąrašuose ir praėjusių metų pabaigoje sukėlė šurmulį.